

סיפורה האישי של השחקנית המוענת שהשוטרים רודפים אותה לשווא

השוטרים והפושעים, בתי המעצר ואולמות המשפט, היו עולם זר לגבי. לפתע, בשנה האחרונה, טעמתי את העולם הזה על בשרי. לפתע גיליתי שהמשטרה יכולה להוציא אותך מהבית ולהשליך אותך לכל — גם אם את לא אשמה בכלום.

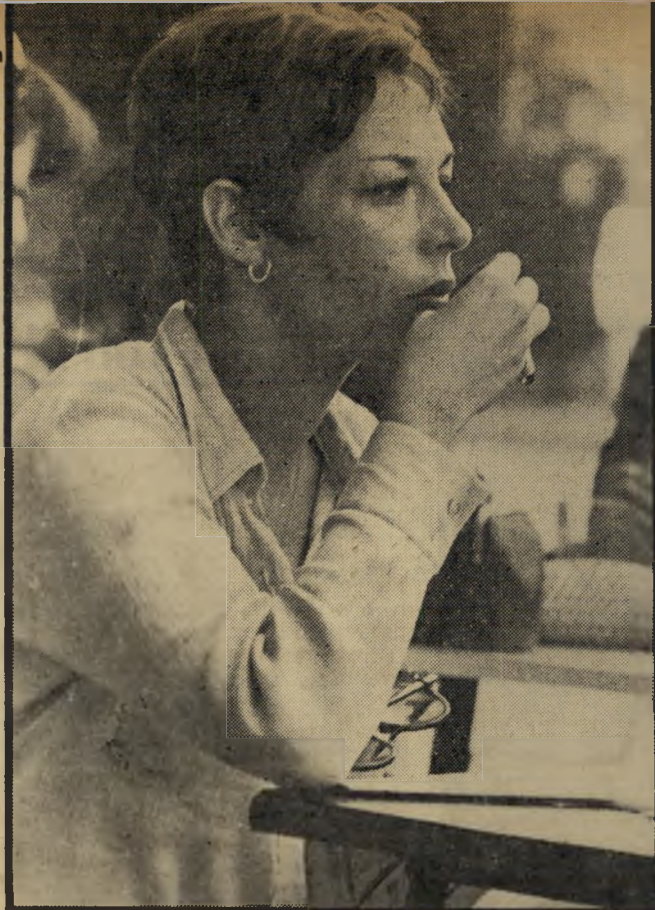
ובזה שהמשטרה החליטה להתלבש עלי — לא היה לי כל ספק. הבלשים עצמם אמרו לי זאת. בשפה אדיבה מאוד אפילו: "את עוד תהיי תלויה אצלי על החבל", אמר אחד מהם. "תראי אם אני עוד לא אכניס בך כדור", עודד אותי השני. אינני רוצה להזכיר שמות כדי שלא יתנקמו בי.

★
אשמה היחידה שבה נמצאתי אש
מה עליי בית המשפט, לאחר מעצרי הראשון, היה עישון חשיש. אחרי מלחמת ששת הימים, כאשר הפך העישון לאופנה בין אנשי הבורהמה, נהגתי גם אני לעשן, מדי פעם, יחד עם החברה.

בית המשפט מצא אותי אשמה וקיבלתי את עונשי.

אולם השופט לא פסק לי, כחלק מהעונש, שהמשטרה תמריץ את חיי מעתה ועד עולם. זוהי כבר יומתם הבלעדית של השוטרים, לא של בית המשפט.

המשטרה יודעת יפה שעישון החשיש

ברכה לפני שנים מספר. אז עדיין הצליח שגרה הקצוץ לשוות לה הופעה נעריה. מאז גדלה הצעירה לאשה בשלה. לא נשתנה: המבט הקשוב בבן שיחה. דבר נוסף שלא נשתנה: הסמפרמנט הכספית, אותו הזניק מעצרה.

ברכה כיום. שחקנית בעלת שם, שתיירותה הקצועה אינה מצליחה להסתיר את נשיותה. כאן, בדירתה התל אביבית, משם נלקחה בשבוע שעבר למעצר — זו הפעם השלישית בזמן האחרון. מה הם רוצים ממנה? מדוע נספלו אליה?

„שהמשטרה תרד"

- מאת ברכה נאמן -

כיס של כל בגד שמצאו בדירה, שפכו את הובל מפח האספה על ריצפת המיר-פסת. אני יושבת בצד, מוכתה להם למראה ההשתוללות הפראית הזו.

אבל לא הייתי מודאגת. ידעתי שחשיש, שאותו באו לחפש, לא ימצאו אצלי. גרגר חשיש לא נכנס לביתי מאז המשפט שלי. דעתם של השוטרים היתה אחרת. אחרי

ה ה היה ביום השלישי בשבוע שעבר, אני לא יודעת למה, אבל הצליח להפתאומי בדלת הבהיל אותי, למרות ש השעה היתה עשר בבוקר. "מי זה?" קראתי. "רוויה", ענה קול גבר.

מעולם לא היכרתי שום רוויה. "אני לא פותחת לאנשים שאני לא מכירה", עניתי. רק אז יצא הרוויה המזויף מן השק:

חמישה בלשים נועזים פרצו ביום השלישי שעבר לדירתה התל אביבית של השחקנית ברכה נאמן, השקיעו בוקר שלם בחיפושים מדוקדקים, גילו — לטענתם — פירור חשיש. הפריצה הגדולה העלתה מחדש את השאלה החמורה — מה זכותה של המשטרה לפרוץ לדירות פרטיות, כדי להתערב בעסקיהם הפרטיים של אזרחים. שכן אין ספק שעישון חשיש — המבוצע עליידי המבוגר בדירתו שלו — הוא עסקו הפרטי. מבחינה חוקית יבשה לא חרגו השוטרים מסמכותם. אולם השאלה אינה של חוק, אלא של תפיסה חברתית — ושכל ישר: כאשר העומם העצום על המשטרה מאיים לנטרל את שארית יעילותה, כאשר אין לראות שוטרי מקום בודד ברחובות הערים, כאשר המאמץ הביטחוני דורש מהמשטרה את מקסימום היעילות — נראית פעולתה האחרונה מוזרה קצת.

היא מעלה סימן שאלה חמור בדבר השיקולים המניעים אנשים מסויימים בגוף זה — אנשים ששכחו, כנראה, שתפקיד המשטרה הוא להגן על האזרח, לא להיפך.

שהפכו את כל הבית, גילו על השולחן, ממש מתחת לאפם, חתיכת ראש שרוף של גפרור. הם הכריזו שזה חשיש. גם אותי הם לקחו. כמו שאני, בשימלה הבדואית, בלי שיכולתי לקחת איתי שום דבר, לקחו אותי לתחנת המשטרה. הדלת השבורה מיאנה להיסגר, והם סגרו אותה בכוח, כשהם דופקים בה בקתות האקדחים. הכניסו אותי לגיף, ואחרי שלקחו ממני בנפה הצפונית טביעת אצבעות העבירו אותי לבית המעצר באבוכיב.

אנחנו משטרה. תפתחי. ההצגה עם רוויה זה מצאה חן בעיני. "אם אתם באמת משטרה, תכניסו לי מתחת לדלת את צור החיפוש שלכם", קראתי.

מטר מהלומות ובעיטות על הדלת היתה התשובה. הדלת החלה מודעזת, וראיתי איך שעור שניות מועטות אשאר עם די רה בלי דלת. לבשתי במהירות את הבגד הראשון שנפל לידי, שימלה בדואית, ו פתחתי להם.

★
משת הגברים פרצו לתוך הדירה כסופה. הם שהו בה שלוש שעות, ואחריהן נראה הבית כמו אחרי רעידת אדמה. הם פירקו את נורות החשמל, הפכו את כל הארונות והמגירות, חיטטו בכל

השחקנית על רקע חצר בית תה. בתמונה למעלה: לאחר מעצרה, בי שימלה הבדואית בה נלקחה לאבוכיב.

★
כך נעצרת. בפעם השלישית בתקופה האחרונה — בגלל שהמשטרה החליטה להתלבש עלי. במשך 28 שנים הייתי אזרחית ישרה, שחקנית מוכרת. עולם

כדיילת בהצגת בואינג בתיאטרון החורד, כשצלידה יבין כסיים המנסה לעבוד עליה.